

gelsen af Sparekassensmidlerne og angaaende Renten af Interessenternes Tilgodehavende. Hvad Anbringelsen af Sparekassensmidlerne angaar, indeholder Lovforslaget § 2 d. nogle Forordninger, som ere meget mere bestemte og bindende end dem, som Sparekassekommissionen har troet at kunne foreslaa. Særlig indeholdes der i det første Stykke af Titra d. den Bestemmelse, at Vedtægterne om Sparekasserne skulle indeholde en Angivelse af den Andel af Sparekassensmidlerne, som skal være anbragt i let realisable Effekter. Det forekommer mig nu for det Første, at den Tanke, som uden Tvivl ligger til Grund for denne Bestemmelse, er udtrykt saa summarisk, at det ikke vil være muligt at udføre den efter Bogstaven. Sparekassernes Formue er jo nemlig idelig fluktuerende, og det vil jo ikke kunne lade sig gøre i Tilfælde af stærke Fluktuationer at lade Anbringelsen af Kapitalerne strax rette sig efter den foregaaende Forandring; det er ikke sagt, at de strax kunne udbruges af den Anbringelse, der hidtil har været givet dem. Jeg sætter f. Ex., at det i Vedtægten blev bestemt, at der skulde holdes en Krediet eller Hjerdedelen af Midlerne i let realisable Effekter, og at der af Sparekassen blev udbragt en Sum, der nærmer sig dette Beløb. Denne Sum vilde jo da efter Tanken være at kaffe tilveie ved Realisation af Børsseffekterne, men da vil jo det i Vedtægten fastsatte Forhold være aldeles forstyrret, og jeg kan dog ikke antage, at man vilde mene, at i saa Fald burde de Midler, der vare anbragte i faste Prioriteter, opfiges blot for at omsættes til Børspapirer og paa den Maade bringe det i Vedtægten fastsatte Forhold igjen tilveie. Jeg tilstaar overhovedet, at efter min Betragtning har man undertiden været noget tilbøjelig til at overrørdere Fordelen ved at anbringe Sparekassensmidler i Børspapirer og noget tilbøjelig til at undervurdere Mislighederne derved. Naar Spørgsmaalet kommer frem om at realisere saadanne Børspapirer, vil det jo saa godt som altid være i saadanne Tilfælde, hvor Pengemarkedet i det Hele er trykket, og hvor Realisationen derfor ikke kan finde Sted uden Kurstab; men en Sparekasse, som ikke har nogen Grundfond, og ikke nogen betydelig Reservecfond, kan ikke altid taale den Formuesformindskelse, som vil være Følgen af et saadant Kurstab. Det forekommer mig, at dersom man vil fastsætte som Regel, at nogen Del af en Sparekasses Midler skal anbringes i Børspapirer, maa man ved Fastsettelsen af, hvor Meget der saaledes skal anbringes, nødvendig tage Hensyn til, hvor stor Reservecfonden er, og at, dersom der slet ingen Reservecfond have, er det i sig selv i høi Grad betænkeligt at lade nogen Del af Sparekassens Midler anbringe i slige Papirer af fluktuerende Værdi, hvis Realisation i paakommende Tilfælde kan medføre, at Sparekassen, uden at der ibrigt er tilspødt den Noget, kan blive insolvent. Den anden Bestem-

melse, hvorom jeg vil tillade mig et Par Ord, er § 2 c. angaaende Renten af Interessenternes Tilgodehavende. Efset min Mening vilde det være i høi Grad ønskeligt, om denne Bestemmelse kunde vinde Indgang, kunde blive en Del af vor Lovgivning. Jeg tror, at man maa give Sparekassekommissionen Ret i, hvad den i sin Helhed har udtalt som sin Formening, at naar en Sparekasse i Længden skal kunne trives, maa en gennemsnitlig Forskjel mellem dens Indskudsrente og dens Ublaansrente af omtrent $\frac{3}{4}$ pCt. i Almindelighed taget anses som nødvendig, og jeg tror, at det ligeledes ikke kan negtes, at efter den hidtil havde Erfaring kan ingen Sparekasse, naar den vil anbringe sine Midler paa en solid Maade, for en længere Aarrække paaregne høiere Rente af Kapitalen end $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig. Men er dette saa, ligger jo Slutningen ligefrem for, saa kan i Virkeligheden en Sparekasse, der vil følge solide Grundsætninger, ikke give en høiere Rente end den, der i Lovforslaget er fastsat, og jeg har ikke ret kunnet forskaa, hvorledes Sparekassekommissionens Pluralitet efter dens Præmisses har kunnet komme til det Resultat, ikke desto mindre at foreslaa, at Renten skulde fastsættes til 4 pCt. Jeg er ogsaa overbevist om, at Mange af Sparekassernes Bestyrere ere ganske enige i, at det er en uheldig Vej, man er kommen ind paa, naar man efterhaanden har forhøiet Renten af Sparekassensindskudene, som oprindeligt langtfra var saa stor, som den nu er, og at det vilde være meget ønskeligt, om man kunde komme bort derafra. Dette vilde utvivlsomt være det sikreste Middel til at betrygge Sparekassernes Soliditet og vilde ogsaa i andre Henseender være gavnligt for det hele Samfund. Det er jo klart, at den høie Sparekasserente maa udgøre en Indflydelse paa at holde Rentefoden i det Hele i Veiret. Er det ikke utænkeligt, at den regelmæssige Rente af Prioriteter i faste Eiendomme kan gaa ned til sin tidligere Størrelse af 4 pCt., saa længe Sparekasserne give 4 pCt. af de Penge, der indskydes i dem mod Tilbagebetaling paa Anfordring. Den enkelte Sparekasse kan imidlertid under de nuværende Forhold ikke nedsette sin Rente, saa længe de andre Sparekasser ikke gjøre det samme, og jeg kan ikke se, at der er nogen anden Maade til at komme ind paa den rette Vej end ved, at det gøres til Lov, at Renten skal nedsettes, saa at alle Sparekasser paa en Gang tvinges ind derpaa. Den ærede første Aaler (Aagesen) bemærkede, at det forekom ham, at en saadan Bestemmelse kun burde gjælde de Sparekasser, der fremtidig oprettedes, eller i alt Fald kun de Sparere, der fremtidig gjorde Indskud i Sparekassen. Jeg vil dertil bemærke, at, hvis den kun skulde gjælde disse, vilde den formentlig meget langtfra erholde den Betydning, som man maatte ønske den givet. Naar det ærede Medlem mente, at det var en Hindring for at gjøre Bestemmelsen anvendelig ogsaa paa de nuværende Spare-